

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ἡ ἀφωσιωμένη νέα ἀπελπίστηκε. Ἀγαπούσε πολὺ τὴν κυρία της καὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν σώσει. Στὸ Μπλουᾶ δὲν ἤξερε κανένα, στὸν ὁποῖο ν' ἀπευθυνθῆ καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ πάῃ στὴν Ὁρλεάνη, ὅπου ἔλπιζε νὰ βρῆ βοήθεια, γιὰτὶ ἡ δούκισσα ἦταν γνωστὴ ἐκεῖ.

Ἔτσι ἔφυγε γιὰ τὴν Ὁρλεάνη. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ χωριὸ Μπουζαρανσὺ, κατέλυσε στὸ ξενοδοχεῖο «Ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτος» γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴ νύχτα της, στὸ ἴδιο δηλαδὴ ξενοδοχεῖο, ὅπου ὁ Λουβινὺ κρατοῦσε αἰχμάλωτό του τὸ Σαλαί.

Μόλις μπῆκε στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ ξενοδόχος τὴν πλησίασε καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Κάποιος εὐγενὴς, τῆς εἶπε, ζητοῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἡ Μαρίνα ἀκολούθησε τὸν ξενοδόχο, μπῆκε στὴν αὐλὴ, κι' ἐκεῖ βρέθηκε ἀπέναντι στὸ Λουβινὺ, ὁ ὁποῖος πρόβαλε ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ Μαρίνα, μολονότι ἀγνοοῦσε τὴν προδοσιὰ τοῦ Λουβινὺ, ἐν τούτοις προαισθανόταν ὅτι αὐτὸς ἴσως ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς φυγῆς τῆς δούκισσας καὶ τῆς καταστροφῆς της ἐν γένει. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔρωτα τοῦ Σαλαί, αὐτὸν τὸν ἤξερε γιὰτὶ ἦταν ἡ ἐμπιστὴ τῆς κυρίας της.

Μόλις ὁ Λουβινὺ ἀντίκρουσε τὴ Μαρίνα, ὠχρὸς ἀπ' τὸ μῖσος τοῦ, τῆς φώναξε:

— Πήγαινε, Μαρίνα, νὰ πῆς στὴν καλὴ σου κυρία ὅτι ἔχω ἐδῶ αἰχμάλωτο τὸν ἀγαπητό της ἔραστή καὶ θὰ τὸν κάνω δῶρο στὸν καρδινάλιο.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ Μαρίνα ἀπόμεινε ἀκίνητη καὶ ἄφωνη ἀπὸ τὸν τρόμο της.

— Τὸν λυπάσαι; μούγκρισε ὁ Λουβινὺ.

— Ὅχι, ἀπάντησε δειλὰ ἡ Μαρίνα.

— Μπράβο σου! Ἡ κυρία σου ἀσφαλῶς θὰ τὸν λυπηθῆ περισσότερο. Ἐπειτ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες θὰ τὸν κλαίμε κ' οἱ τρεῖς, ὅταν ὁ δῆμιος θά...

— Ἀ! κύριε ἵπποτα, θὰ γίνετε λοιπὸν τόσο ἄθλιος!... φώναξε ἡ Μαρίνα.

Τὰ λόγια αὐτὰ μιᾶς φτωχῆς κόρης ἔκαναν τὸ Λουβινὺ ν' ἀρχίσῃ νὰ τρέμῃ... Γιὰ μιὰ στιγμή ἔγινε τρομερός. Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως τὸν εἶχε κυριεύσει.

— Πήγαινε! φώναξε στὴ Μαρίνα καὶ πὲς στὴν κυρία σου αὐτὰ πού σοῦ εἶπα.

Ἡ Μαρίνα ἔκανε ἓνα θῆμα πρὸς τὰ πίσω.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ Λουβινὺ νόμισε ὅτι ἡ τελευταία τοῦ ἐλπίδα ἔφυγε μαζὺ μὲ τὴν μικρὴ ὑπηρετρία. Ἐλπιζε ἀκόμα. Naί, ὡς τὴν τελευταία τοῦ στιγμή ἔλπιζε αὐτὸς πού ἀγαπᾷ.

Ἐνας λυγμὸς τὸν ἐπνίγε. Ἐπίσπεσε τὴ νέα κόρη ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν τράβηξε πάλι κοντὰ τοῦ καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε:

— Ποῦ εἶνε ἡ κυρία σου;

Τὰ λόγια τοῦ αὐτὰ φάνηκαν ἀνὰ νὰ βγῆκαν κατ' εὐθείαν μέσ' ἀπὸ τὴ ραγισμένη καρδιά τοῦ... Ἄν ἡ Μαρίνα μιλοῦσε τὴ στιγμή ἐκείνη, ἂν ἔλεγε πὼς ἡ κυρία της κινδύνευε, ἴσως ὁ Λουβινὺ ν' ἄφηνε τὸ Σαλαί καὶ

νὰ ἔτρεχε νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρία της.

Ἡ Μαρίνα ὁμως, ἔπειτ' ἀπὸ ὅσα ἤξερε καὶ προπάντων ἔπειτ' ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀκούσει τώρα, ἔκρινε φρονιμώτερο νὰ σιωπᾷ.

Ὁ Λουβινὺ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ζήτησε συγγνώμην, κι' ἔπεσε γονατιστὸς τραυλίζοντας:

— Νὰ τὴ δῶ μιὰ φορὰ ἀκόμα!... Ποῦ εἶνε;...

Μὰ ἡ Μαρίνα τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Δὲν ξέρω! Δὲν ξέρω!...

Καὶ ὅταν μιὰ γυναῖκα λέῃ πὼς δὲν ξέρει, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ νὰ μιλήσῃ...

Ὁ Λουβινὺ ὅταν ἀπελπίστηκε πειὰ πὼς θὰ τὴν ἔκανε νὰ μιλήσῃ, κυριεύθηκε πάλι ἀπὸ θυμὸ καὶ φώναξε:

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, σὲ κρατᾶω καὶ σένα ἐδῶ ὡς ἔτου ν' ἀπαντήσῃς στὴν ἐρώτησί μου. Σὲ κρατῶ ὅπως κι' αὐτὸν ἐδῶ, τὸ Σαλαί...

Κι' ἔκλεισε στὸ δωμάτιό του τὴ Μαρίνα, ἡ ὁποία δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι.

Ἡ Μαρίνα δὲν ἀντιστάθηκε γιὰ δυὸ λόγους: ἀφ' ἑνὸς γιὰτὶ ὁ τρόμος της τὴν εἶχε παραλύσει καὶ γιὰτὶ ἀφ' ἑτέρου μιὰ ἐμπνευσις τῆς εἶχε ῥθῆ στὸ μυαλό: Νὰ σώσῃ τὸ Σαλαί!

Ἔτσι ὁ Λουβινὺ κράτησε καὶ τὴν Μαρίνα αἰχμάλωτό του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀντιζηλό του τὸ Σαλαί. Μὰ ἡ μέρες περνοῦσαν, χωρὶς ἡ Μαρίνα νὰ βρῆσῃ κανένα τρόπο νὰ σώσῃ τὸν Σαλαί. Τὸ μόνο πού κατῶρθωσε νὰ μάθῃ ἦταν τὸ δωμάτιο ὅπου τὸν κρατοῦσε ὁ Λουβινὺ κι' ὅπου τὸν περιποιόταν μὲ μεγάλη φροντίδα γιὰ νὰ τοῦ θεραπεύσῃ τὶς πληγές.

Τὴν τρίτη μέρα τῆς αἰχμαλωσίας της, ἡ Μαρίνα εἶδε μ' ἀπορία της ὅτι μπορούσε νὰ βγαίνει ἐλεύθερα ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

Ἄλλὰ δὲν χρησιμοποίησε καθόλου τὴν ἐλευθερίαν της αὐτή. Φοβόταν μήπως ἦταν καμμιὰ παγίδα τοῦ Λουβινὺ, ὁ ὁποῖος, ἂν ἐκεῖνη δραπέτευε, θὰ τὴν παρακολουθοῦσε γιὰ νὰ μάθῃ πού θρίσκειται ἡ δούκισσα.

Ἡ Μαρίνα δὲν ἔφυγε καὶ γιὰ μιὰ ἄλλη αἰτία. Νόμιζε ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἔμενε ἐπὶ τόσες ἡμέρες αἰχμάλωτη τοῦ Λουβινὺ, ὅτι τώρα σίγουρα θὰ ἦταν ἐλεύθερη κι' ὅτι συνεπῶς δὲν χρειαζόταν πειὰ τὴ βοήθειά της.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φροντίσῃ νὰ σώσῃ ὅπωςδήποτε τὸ Σαλαί, τὸν ὁποῖο ὁ ἀδυσώπητος ἀντεραστής του Λουβινὺ θὰ παρέδιδε ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες στὸ δῆμιο. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ὑπηρεσία πού μπορούσε νὰ προσφέρῃ στὴν κυρία της.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα καὶ ἡ κατάστασις δὲν εἶχε μεταβληθῆ καθόλου ὅταν, ἔξαφνα, ἐν' ἀπόγευμα ἡ Μαρίνα ἄκουσε κάτω στὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου ὅπου θρισκόντουσαν οἱ σταῦλοι κι' ὅπου ἔθλεπαν τὰ παράθυρά της μιὰ φωνὴ πού, χωρὶς νὰ ξέρη κ' ἡ ἴδια τὸ γιὰτὶ, τὴν τρόμαξε.

— Ξύστρισε καὶ περιποιήσου καλὰ αὐτὸ τὸ ἄλογο, ἔλεγε ἡ φωνή. Ἄλλοιῶς θὰ σὲ ξυστρίσω ἐγὼ, ὡς λέγουσιν αἱ γραφαί...

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἔλεγε ὁ Κορινιᾶν, ὁ ὁποῖος περνώντας

Ἡ Μαρίνα χαμογελοῦσε

ἀπό τὸ Μπουζαρινού εἶχε μπῆ στὸ πανδοχεῖο αὐτὸ γιὰ νὰ σβύση λίγο τὴ δίψα του. Μὰ μόλις ὁ Κορινιάν τελείωσε τὴ φρῶσι του, πού τὴν ἀπηύθυνε στὸ μικρὸ ὑπρέτη τῶν σταύλων, σήκωσε ἔξαφνα τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε στὸ παράθυρο τὴ Μαρίνα.

— Διάβολε! ἔκανε ἀμέσως. Μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ κοπέλλα πού μὲ χαστούκισε γιατί τῆς ὠρκίζομαι ὅτι μποροῦσα πρὸς χάριν τῆς νὰ ξεχάσω τὶς ὑποχρεώσεις μου...

Συγχρόνως ὅμως εἶδε πὼς ἡ Μαρίνα χαμογελοῦσε. Ἀμέσως τῆς χαμογέλασε κι' αὐτός. Κι' ὅταν εἶδε πὼς ἡ μικρὴ ὑπρέτρια τοῦ ἔκανε ἕνα βλέμμα ἀρκετὰ ἐκφραστικὸ, τότε ὁ Κορινιάν, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἀνέθηκε πηδώντας τὴ σκάλα πού ὠδηγοῦσε στὸ δωμάτιο τῆς Μαρίνας.

— Μ' ἀγαπᾶτε ἀκόμα; τὸν ρώτησε ἡ Μαρίνα ὅταν βρέθηκε μπροστά της.

Ὁ Κορινιάν εἶχε ἀνάψει ὀλόκληρος καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

— Ναι, εἶπε τέλος. Ἀλλὰ πὼς μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου;

— Μὲ τὸ νὰ μὲ ὑπακούσης, ὅπως ὑπακούεις στὸν καρδινάλιο.

— Δὲν εἶμαι στὴν ὑπηρεσία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ διαβόλου, εἶπε ὁ Κορινιάν. Δὲν εἶμαι πειὰ καπουκίνος.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσαν περισσότερο θάρρος στὴ Μαρίνα, ἡ ὁποία εἶπε:

— Ταξιδεύετε λοιπὸν κατὰ διαταγὴν ἄλλου κυρίου;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Κορινιάν, ὁ ὁποῖος μυρίστηκε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ πῆ ψέματα. Ταξιδεύω κατὰ διαταγὴν τοῦ κ υ ρ ῖ ο υ μ ο υ δουκὸς τοῦ Ἀνζού.

Μιά ἀχτίνα χαρᾶς ἔλαμψε ἀμέσως στὰ μάτια τῆς Μαρίνας, τὴν ὁποία ὁ Κορινιάν νόμισε γι' ἀστραπὴ ἐρωτικῆς πάθους. Ἀπλώσε μάλιστα τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ Μαρίνα.

— Ὁχι! Ὁχι! ἔκανε ἐκείνη. Θά σου τὸ ἐπιτρέψω αὐτὸ ἀργότερα, μονογὰ ὅταν μὲ ὑπακούσης.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι, μικρὴ διαβόλισσα; εἶπε ὁ Κορινιάν ἀποφασίζοντας νὰ φανῆ εὐγενής.

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, ἀπάντησε ἡ Μαρίνα.

— Πές μου λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάνω.

— Ἀπλούστατα, πρέπει νὰ θρῆς τὴν κυρία δούκισσα καὶ νὰ τῆς δώσης μιὰ ἐπιστολὴ πού θὰ γράψω ἀμέσως.

Ἡ Μαρίνα ἤξερε νὰ γράφῃ. Κάθησε λοιπὸν κι' ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία δούκισσα, ὁ κόμης Σαλαὶ εἶν' αἰχμάλωτος τοῦ ἱππότη Λουβινύ, στὸ πανδοχεῖο «Ὁ θεὸς τοῦ ἐρωτος», στὸ Μπουζαρινού.

»Ἡ ἀφωσιωμένη σας ὑπρέτρια
MARINA»

Δίπλωσε κατόπιν καὶ κόλλησε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Κορινιάν. Τὸ εἶχε κολλήσει μάλιστα ἔτσι, ὥστε ὁ Κορινιάν δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ χωρὶς νὰ τὸ ξεσχίσῃ στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἦσαν τὰ γράμματα.

— Θὰ πάω, εἶπε ὁ Κορινιάν. Θὰ πάω πρὸς χάριν σου... Ἀλλὰ πού διάβολο, θὰ θρῶ τὴ δούκισσα;

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρίνα. Πήγαινε, τρέξε, μάθε καὶ δῶσε τῆς τὸ γράμμα αὐτὸ πρὶν περάσουν δυὸ μέρες. Τὴν τελευταία φορὰ πού τὴν εἶδα, τὴν ἄφησα στὸ χωριὸ Μαρσνουάρ, στὴ μικρὴ ἔπαυλὶ τῆς. Ἐκεῖ τὴν κρατοῦσε αἰχμάλωτη ὁ φίλος σου ὁ Ρασκάς.

— Ὁ Ρασκάς; φώναξε ὁ Κορινιάν. Πού εἶνε αὐτός ὁ ἀθλιός νὰ τὸν ξεκοιλιάσω;

— Φρόντισε νὰ θρῆς τὴ δούκισσα, κύριε Κορινιάν. Καὶ τότε σοῦ ὑπόσχομαι ὄχι μόνο νὰ σὲ ἀγαπήσω, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ πάρῃς δέκα χιλιάδες φράγκα γιὰ ἀμοιβή.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια προκάλεσαν τὸ θαυμασμὸ τοῦ Κορινιάν. Ἐννοεῖται ὅτι κι' ἡ Μαρίνα θασιζόταν περισσότερο σ' αὐτὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Κορινιάν. Ἦξερε ὅτι ὁ πρῶν καπουκίνος θὰ τὴ λησμονοῦσε μόλις θὰ ἔβγαине ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, ἂν τοῦ ἔταζε μόνο τὸν ἐρωτὰ τῆς.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ συνέβαιναν ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα πού ὁ δουξ τῆς Βανδώμης καὶ ὁ ἀδελφός του εἶχαν αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ τὸν Ρισελιέ. Ξαναμμένος λοιπὸν ἀπὸ ἐρωτὰ, λαχταρώντας τὴν ἀμοιβή τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, ὁ Κορινιάν πῆρε τὸ γράμμα τῆς Μαρίνας καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Μπλουά. Ἐνῶ ἀπομακρυνόταν καλπάζοντας, ἡ Μαρίνα τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Τί διαβολόμυγα αὐτὸς ὁ Ρασκάς! συλλογιζόταν ὁ Κορινιάν. Κατῶρθωσε νὰ συλλάβῃ τὴ δούκισσα. Τί σκέφτεται τάχα νὰ κάνῃ; Πού βρίσκεται; Ποιὰ ἀμοιβή θὰ πάρῃ;... Πῶς θὰ τὰ καταφέρω, ὥστε νὰ μοιραστῶ τὰ κέρδη του καὶ νὰ κρατήσω

μοιχαῖ γιὰ τὸν ἑαυτό μου τὶς δέκα χιλιάδες φράγκα; Πού εἶνε; Στὸ Μαρσνουάρ χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν ἀνακαλύψω γιατί δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού ξετρυπῶνω αὐτὸ τὸ ζῶο.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Μπλουά, ὁ Κορινιάν πληροφορήθηκε ἀπὸ κάποιον ὑποπτο, τοῦ ὁποῦ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπο, πού βρίσκεται τὸ Μαρσνουάρ. Καὶ τὴν ἴδια νύχτα ἔφτασε στὴ μικρὴ ἔπαυλὶ τῆς δουκίσσης, ὅπου, καθὼς εἶδαμε, συνάντησε τὸ Ρασκάς.

Ὁ Κορινιάν τὰ διηγήθηκε ὅλ' αὐτὰ στὸ Ρασκάς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συνάντησί του μὲ τὴ Μαρίνα καὶ τὴν ἀποστολὴ πού ἐκείνη τοῦ ἀνέθεσε. Ἐπίσης δὲν ἀνέφερε τίποτε σχετικῶς μὲ τὴν ἀπόδρασί του ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κοκάρ, λέγοντας ψέματα ὅτι διατηροῦσε λαμπρὲς σχέσεις μὲ τὸν πάτερ Ἰωσήφ.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Ρασκάς ἐπέμεινε νὰ μάθῃ πὼς ὁ πρῶν καπουκίνος ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ Κορινιάν τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ φυσικώτερό ὕφος του:

— Ἀ! ὁ πάτερ Ἰωσήφ μὲ ὠδήγησε!... Μοῦ εἶπε: «Πήγαινε στὸ Μαρσνουάρ!»

— Ὡστε ἔλαβε τὸ γράμμα μου; ρώτησε ὁ Ρασκάς, πέφτοντας στὴν παγίδα.

— Βέβαια, σύντροφέ μου... Καὶ τὸ γράμμα σου αὐτὸ τὸ διάβασα καὶ τὸ ξαναδιάβασα. Ἐγραφε...

— Ἐγραφα...

— Ἐ!... Νά... ἦρθα νὰ συμμεριστοῦμε τοὺς κινδύνους καὶ τὰ κέρδη... Καὶ θὰ τὰ μοιραστοῦμε, σύντροφέ μου, ἔστω κι' ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη νὰ σοῦ πετάξω μερικὰ δόντια.

— Ὑπομονή! ἔκανε ὁ Ρασκάς.

— Πῶς;

— Ὑπομονή, εἶπα. Λοιπὸν ἐσένα θρῆκε γιὰ νὰ στείλῃ ἐδῶ πρὸς ἐνίσχυσί μου ὁ πάτερ Ἰωσήφ; Αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ τὸ συχωρέσω ποτέ. Μὲ σένα θὰ φυλάξω τὴν καταραμένη αὐτὴ δούκισσα;

— Τὴ δούκισσα; φώναξε ἐκπληκτός ὁ Κορινιάν. Πού εἶνε ἡ δούκισσα;

— Σ' ἔπιασα, παληορρασοφόρε! φώναξε ὁ Ρασκάς. Λές ὅτι διάβασες τὴν ἐπιστολὴ μου;

— Ναι, τὴ διάβασα καὶ τὴν ξαναδιάβασα! Πολλὰ μάλιστα μέρη τῆς ὁ πάτερ Ἰωσήφ μὲ διέταξε νὰ τὰ μάθω ἀπ' ἔξω. Ἀλλὰ τώρα μοῦ πονᾶνε τὰ δόντια μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ ἐπαναλάβω. Καταραμένος πονόδοντος! Μ' ἔκανε νὰ χάσω τὴ μνήμη μου! Μὲ καταλαβαίνεις;

— Ναι, σὲ καταλαβαίνω πολὺ καλά. Ἔτσι εἶνε. Κάμε ὑπομονή!...

— Τί ὑπομονή! φώναξε ὁ Κορινιάν. Θὰ μοῦ πῆς ἐπιτέλους;

— Ναι, νὰ τί θὰ σοῦ πῶ...

Καὶ συγχρόνως μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ καὶ χαμηλὰ ὠρμησε ἐναντίον τοῦ Κορινιάν, τὸν ὁποῖο σίγουρα θὰ χτυποῦσε στὴν

κοιλιά, ἂν δὲν πρόφτανε νὰ κάνῃ ἕνα βῆμα στὰ πλάγια.

Σύγχρονα ὅμως ὁ Ρασκάς ἔνοιωσε ὅτι κάποιος τὸν εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τ' αὐτιά. Ὑψωσε τὰ μάτια του κι' ἀμέσως ἔμεινε σάν ἀπολιθωμένος, βλέποντας τὸν Τραγκαθέλ, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε:

— Λοιπὸν, τί σημαίνουν αὐτὰ, κύριε Ρασκάς;

— Ὁ κύριος Τραγκαθέλ! τραύλισε ὁ Ρασκάς.

* * *

Καὶ τώρα εἶν' ἀνάγκη νὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἐξέλιξι τῆς δράσεως τῶν διαφόρων ἡρώων μας, οἱ ὁποῖοι, ξεκινώντας ἀπὸ διάφορα σημεία, εἶχαν συγκεντρωθῆ σχεδὸν ὅλοι στὸ ἴδιο μέρος.

Εἶδαμε πὼς ὅταν ὁ Ρισελιέ βγήκε ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὸν παρακολουθοῦσε σχεδὸν κατὰ πόδας ἡ Ἀνναίς ντὲ Λεσπέρ. Καὶ εἶδαμε ὅτι τὴν Ἀνναίδα τὴν παρακολουθοῦσαν, χωρὶς αὐτὴ νὰ ὑποψιάζεται τίποτε, ὁ Τραγκαθέλ καὶ ὁ Μπλουί. Εἶδαμε ἐπίσης ὅτι γύρω ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα περιφερόταν ὁ Σαμπριακ. Καὶ εἶδαμε τέλος ὅτι κι' ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Λυὸν Λουδοβίκος Ρισελιέ εἶχε ἀναμιχθῆ κι' αὐτός, χωρὶς νὰ θέλῃ, σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ὡς τὴ Σάρτρη, ἡ Ἀνναίς ἀγνοοῦσε ὅτι τὴν παρακολουθοῦσε ὁ Τραγκαθέλ. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ Σαμπριακ εἶχε καταστρώσει χίλια-δυὸ σχέδια, τὰ ὁποῖα ἀπεδοκίμαζε τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Τί ἤθελε, οὔτε κι' ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἤξερε. Νὰ συλλάβῃ τὴν Ἀνναίδα; Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ, δὲν εἶχε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τρέξῃ στὸν καρδινάλιο καὶ νὰ τοῦ πῆ: «Ἡ Ἀνναίς εἶν' ἐδῶ. Σὰς παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Δώστε μου δυὸ ἄνδρες γιὰ νὰ τὴ συλλάβω».

(Ἀκολουθεῖ)